

Ziua internațională ADRA – 09 mai 2026

Binefacerea: limbajul viu al credinței

Evrei 13,16: „Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.”

Trăim într-o lume în care nevoile sunt evidente, dar, paradoxal, inimile pot deveni tot mai indiferente. În fiecare zi întâlnim oameni apăsați de lipsuri, de suferință și de singurătate. Și totuși, în acest peisaj, Dumnezeu nu a rămas tăcut. El ne-a încredințat o misiune sfântă: binefacerea.

Binefacerea nu este doar o activitate socială, nici doar un gest umanitar. În esența ei, este expresia vizibilă a caracterului lui Dumnezeu în om.

Mai întâi, binefacerea înseamnă a simți. Aceasta este dimensiunea empatiei – capacitatea de a percepe suferința celui alt nu ca pe o simplă informație, ci ca pe o realitate care te atinge. Într-o lume saturată de imagini și știri despre durere, există riscul de a deveni desensibilizați: vedem, dar nu mai simțim. A simți înseamnă să lași durerea altuia să pătrundă dincolo de suprafața conștiinței și să ajungă la inimă. Este ceea ce Evangheliile spun despre Domnul Isus: „a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea, și a vindecat pe cei bolnavi.” (Matei 14,14). Compasiunea Lui nu era teoretică, ci profundă, reală și personală. A simți înseamnă să nu treci pe lângă suferință ca și cum nu te-ar privi.

Dar binefacerea nu se oprește la emoție, ci continuă cu a înțelege. Aceasta este dimensiunea rațională, lucidă. Nu orice reacție emoțională produce un bine real. A înțelege înseamnă a discerne nevoia autentică din spatele aparențelor. Uneori, problema nu este doar lipsa de resurse, ci lipsa de sprijin, de direcție sau de speranță. A înțelege presupune să ascuți, să observi și să analizezi contextul. Este diferența dintre a da ceva și a oferi ceea ce este cu adevărat necesar. Astfel, binefacerea devine responsabilă și eficientă, nu impulsivă.

În final, binefacerea ajunge la punctul decisiv: a răspunde. Aici se face diferența dintre intenție și realitate. Mulți simt, unii înțeleg, dar puțini acționează. Răspunsul implică voință, decizie și, adesea, sacrificiu. Înseamnă să transformi compasiunea în fapte concrete. Este momentul în care timpul, resursele și energia ta devin instrumente ale binelui. A răspunde înseamnă să nu amâni, să nu delegi și să nu justifici inacțiunea, ci să devii tu însuși parte din soluție.

Expresia „inima care nu rămâne indiferentă” sintetizează aceste trei dimensiuni. Indiferența este opusul iubirii active. Nu este neapărat ostilitate, ci absența reacției – acea stare în care vezi, dar nu te implică; știi, dar nu acționezi. În parabola samariteanului milostiv, diferența dintre cei care au trecut mai departe și cel care s-a oprit nu a fost una de cunoaștere, ci de inimă. Toți au văzut omul căzut, dar doar unul a ales să nu rămână indiferent.

Prin urmare, binefacerea autentică este un proces complet: începe cu o inimă sensibilă, continuă cu o minte clară și se împlinește printr-o acțiune concretă. Fără una dintre aceste componente, ea rămâne incompletă. Emoția fără înțelegere poate fi superficială, înțelegerea fără acțiune devine sterilă, iar acțiunea fără inimă se transformă în formalism.

Scriptura ne spune în Evrei 13,16: „Să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.”

Observați limbajul: „jertfe”. În Vechiul Testament, jertfa era ceva prețios, oferit cu reverență și cu un cost personal. Nu era un gest superficial. Astfel, Dumnezeu ridică binefacerea la rang de act sacru. Când dăruiești, nu faci doar un gest social, ci participi la o lucrare spirituală.

Dar de ce este binefacerea atât de importantă în ochii lui Dumnezeu? Pentru că reflectă inima Lui.

Dumnezeu este, prin definiție, un Dumnezeu care dă: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat...” (Ioan 3,16). Întreaga istorie a mântuirii este istoria unui Dumnezeu care oferă, Se sacrifică și caută binele omului chiar cu prețul suferinței.

De aceea, atunci când omul face bine, nu face altceva decât să oglindească natura divină.

Domnul Isus duce această idee la un nivel profund în *Matei 25:35-40*, unde identifică actele de binefacere cu slujirea directă adusă Lui: „Am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat... am fost străin și M-ați primit...” Și apoi concluzia cutremurătoare: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”

Această afirmație schimbă complet perspectiva: binefacerea nu înseamnă doar „a ajuta oameni”, ci a-L întâlni pe Hristos în oameni.

Gândiți-vă: de fiecare dată când oferiți o pâine unui flămând, când vizitați un bolnav sau când sprijiniți un copil să meargă la școală, Hristos este Cel care primește. Ce responsabilitate! Dar și ce privilegiu!

Există o ilustrație simplă: un om mergea pe un drum și a văzut o stea de mare aruncată pe țârm. A luat-o și a aruncat-o înapoi în apă. Cineva i-a spus: „Sunt mii aici. Ce diferență face una?” Omul a răspuns: „Pentru aceasta, face toată diferența.” Așa este și binefacerea: poate nu putem schimba lumea întregă, dar putem schimba lumea cuiva.

Apostolul Pavel adaugă o dimensiune importantă în *2 Corinteni 9,6-7*: „Cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera... pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.”

Aici apare principiul semănatului. Binefacerea este o investiție spirituală, nu o pierdere. Este o însămânțare, iar orice sămânță, la vremea potrivită, aduce rod.

Dar Pavel subliniază un detaliu esențial: „cu bucurie”. Dumnezeu nu caută doar mâini care dau, ci inimi care se bucură când dăruiesc. Bucuria este dovada că dăruirea vine din dragoste, nu din obligație.

Adesea spunem: „Nu am suficient ca să dau.” Dar adevărul biblic este altul: nu contează cât ai, ci cât ești dispus să oferi.

Să ne amintim de văduva săracă, care a pus doi bănuți în vistieria Templului. Din punct de vedere economic era aproape nimic, dar Isus a spus că ea a dat mai mult decât toți, pentru că a dat din inimă.

Astfel, binefacerea devine accesibilă tuturor. Nu este rezervată celor bogați, ci este chemarea fiecărui credincios.

Scriptura spune în *Proverbe 19:17*: „Cine are milă de sărac împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea.”

Aceasta este una dintre cele mai profunde promisiuni biblice: Dumnezeu Se identifică atât de mult cu cel în nevoie, încât consideră că orice ajutor oferit lui este un împrumut făcut Lui. Și Dumnezeu nu rămâne niciodată dator.

Poate că răsplata nu vine întotdeauna imediat sau în forma așteptată, dar vine – uneori în binecuvântări materiale, alteori în pace sufletească sau în moduri neașteptate.

În lucrarea de binefacere apare însă și un pericol subtil: rutina. Putem ajunge să facem binele mecanic, fără implicare reală. Dar Dumnezeu nu caută doar acțiuni corecte, ci inimi transformate.

De aceea, binefacerea autentică începe nu în mână, ci în inimă.

Domnul Isus a spus: „Este mai fericit să dai decât să primești.” Aceasta este o lege spirituală care contrazice logica lumii. Lumea spune: „Acumulează, păstrează, adună.” Dumnezeu spune: „Dăruiește și vei fi împlinit.”

Cei care au trăit această realitate știu că bucuria de a dăruia este profundă și durabilă.

În contextul Zilei ADRA, vedem cum această filozofie a cerului devine practică. Proiectele dedicate copiilor, familiilor vulnerabile și celor afectați de calamități sunt expresii concrete ale binefacerii.

Dar este important să înțelegem: ADRA nu este doar o organizație, ci o mișcare de inimă. Este suma oamenilor care aleg să nu rămână indiferenți. Și fiecare dintre noi este chemat să fie parte din această mișcare.

Poate nu putem merge pe teren sau construi case, dar putem contribui, susține, încuraja și iubi.

În *Galateni 6,9* ni se spune: „Să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.”

Aceasta este o încurajare pentru momentele în care eforturile noastre par mici sau neobservate. Dumnezeu spune: nu renunțați – există un seceriș.

Dragii mei, binefacerea este limbajul cerului într-o lume rănită. Este dovada că Dumnezeu încă lucrează prin oameni. Este puntea dintre credință și faptă.

Ajungem la finalul acestui mesaj, dar nu și la finalul chemării lui Dumnezeu. Pentru că binefacerea nu este o temă care se încheie odată cu o predică, ci o decizie care începe acum.

Poate că, ascultând aceste cuvinte, v-a venit în minte chipul unui om în nevoie. Poate știți deja o familie, un copil sau un bătrân singur. Iar undeva, în adâncul sufletului, ați simțit o mișcare. Acea mișcare nu este întâmplătoare – este vocea lui Dumnezeu.

Întrebarea decisivă este: ce veți face cu ea?

Pentru că există un moment periculos – acela în care emoția trece și viața revine la normal. Spunem: „Poate altădată... poate altcineva... poate când voi avea mai mult...” Și astfel, binele rămâne doar o intenție.

Astăzi, Dumnezeu nu ne cheamă la intenții, ci la acțiune. Nu mâine. Nu când va fi mai convenabil. Ci acum, cu ceea ce avem, acolo unde suntem.

Poate nu puteți schimba o lume întreagă, dar puteți schimba lumea cuiva. Poate nu puteți face lucruri mari, dar puteți face lucruri mici, cu o dragoste mare.

Nu subestimați puterea unui gest simplu: o vizită la cineva uitat, un ajutor oferit discret, un cuvânt spus la timp, o mână întinsă atunci când nimeni altcineva nu o face.

Pentru că, în economia lui Dumnezeu, nimic nu este mic atunci când este făcut cu iubire.

Gândiți-vă: într-o zi nu vom fi întrebați cât am acumulat, ci cât am oferit; nu cât am păstrat, ci cât am dăruit; nu cât am știut, ci cât am iubit.

De aceea, fiecare ocazie de a face bine devine o șansă veșnică.

Vă invit astăzi la un angajament personal – nu unul vag, ci unul concret: alegeți să nu mai treceți nepăsători, să nu mai amânați binele, să deveniți răspunsul la nevoia cuiva!

Poate înseamnă să vă implicați mai mult. Poate înseamnă să susțineți o lucrare de binefacere. Poate înseamnă să vă deschideți inima într-un mod nou.

Dar, orice ar însemna pentru dumneavoastră, nu ignorați această chemare. Pentru că, în mod tainic, fiecare act de binefacere este o întâlnire cu Hristos. Iar fiecare refuz este o oportunitate pierdută de a-L sluji.

Lumea nu are nevoie doar de cuvinte frumoase, ci de oameni care trăiesc frumos. Nu doar de credință declarată, ci de credință demonstrată.

Astăzi, Dumnezeu caută astfel de oameni: oameni care simt, oameni care înțeleg, oameni care răspund. Veți fi unul dintre ei?

Fie ca răspunsul nostru să nu fie amânat. Fie ca inimile noastre să nu rămână indiferente. Și fie ca, prin viața noastră, Dumnezeu să poată spune: „Iată un om prin care pot face bine.”

Ziua Internațională ADRA 2026 – O zi dedicată sprijinului pentru cei în nevoie

„Nu opri o binefacere celui ce are nevoie de ea, când poți s-o faci” (Proverbe 3:27)

Ziua Internațională ADRA, marcată la nivel mondial în data de sâmbătă, 09 mai 2026, reprezintă un moment special de reflecție, recunoștință și reafirmare a angajamentului nostru față de cei vulnerabili – văduva, orfanul, străinul și fiecare persoană aflată în suferință.

Această zi ne amintește de chemarea lăsată de Hristos, aceea de a sluji cu iubire, compasiune și altruism, punând întotdeauna oamenii pe primul loc. Prin fiecare gest de bunătate, prin fiecare sprijin oferit și prin fiecare viață atinsă, devenim parte din planul lui Dumnezeu de a aduce speranță și restaurare în lume.

Ziua Internațională ADRA nu este doar o sărbătoare, ci și o invitație la implicare. Este ziua în care fiecare dintre noi poate alege să facă bine să devină un instrument al schimbării.

Alege să dăruiești pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor. Alege să fii sprijin pentru cel aflat în nevoie. Alege ADRA.

Sâmbătă, 09 mai 2026, te invităm să fii parte din această misiune.

Cei care doresc să se alăture echipei ADRA România și să se implice, o pot face:

1. prin voluntariat (vă puteți adresa coordonatorilor de proiecte ADRA la nivel regional);
2. prin donații materiale, dar și prin
3. donații financiare în contul ADRA sau
4. donând chiar acum direct pe site-ul adra.ro/doneaza, pentru proiectul dorit sau
5. donând chiar acum **2 Euro** prin SMS la numărul **8845** cu textul "ADRA";
6. dăruind la colecta din 09 mai 2026 care va avea loc în toate bisericile adventiste din România.